

יומא יח: (המשנה) עד יט: (המשנה)

ביאורי מושגים

חובת לימוד תורה - האחרונים נחלקו האם יש חובה על האדם ללמוד כל רגע ורגע (כך הבינו הגר"א והמשנה ברורה) ובכל רגע שהאדם לא לומד הוא עובר על איסור. או שכל רגע שבו לומדים מקיימים מצוה גדולה ומשמעותית שאין לה שיעור, עם זאת אין חובה ללמוד כל רגע אלא יש חובה ללמוד משהו אחד כל יום (כך הבינו ה'אור שמח' ו'אבן האזל')
 הסוגייה שלנו שקובעת שהמדבר דברים בטלים עובר על איסור מחזקת את שיטתם של המשנה ברורה והגר"א, אבל ישנם סוגיות אחרות מהן משמע כ'אור שמח' ו'אבן האזל'. אלו שסוברים שאין חובה ללמוד כל רגע יסבירו כנראה את דברי סוגייתנו כמתייחסים לאדם שנמצא באמצע לימוד שאסור לו להפסיק באמצע לדברים אחרים.

המשנה

בלשכת בית אבטינס לימדוהו כיצד מקטירים.

מהמשניות ברור שלשכת בית אבטינס ולשכת הפלהדרין היו בשני צידי העזרה (אחת בדרום והשניה בצפון)
מצד הנוחות היה עדיף שהפלהדרין (שבה כהן ישן) תהיה בדרום, ולשכת בית אבטינס בצפון.

אולם כדי לוודא שהכה"ג ירא שמים וכדי שלא תגבה דעתו הטריחוהו וסידרו את הלשכות בצורה לא נוחה (לכן לשכת הפלהדרין בצפון ולשכת בית אבטינס בדרום)

המשך ההכנות בערב יום הכיפורים:

העלוהו לבית אבטינס ושם השביעוהו שלא ישנה ממה שלימדוהו, (אחרי שהשביעוהו היו בוכים הן המשביעים והן הכהן הגדול)

ליל יום הכיפורים:

היה דורש בהלכות.

ואם לא ידע לדורש - דורשים בפניו,

ואם לא הבין מה שדרשו לפניו - היה קורא בכתובים,

ואם לא ידע לקרות - קוראים לפניו.

קושיה: המשנה קובעת שכשהזקנים משביעים את הכה"ג הם אומרים שהוא שלוחם?

תשובה: כוונת המשנה לומר שהם משביעים אותו על דעתם (וכך לא יוכל לפרש את לשון השבועה כרצונו)

ר"ה בר"י: הכהנים הינם שלוחי הא-ל ולא שלוחינו (וההוכחה: אין שליח שכוחו גדול מכוח המשלח - והרי לנו אסור להקריב ולכהנים מותר)

ציטוט מהמשנה

היו משביעים אותו שלא ישנה מסדר העבודה

אחרי שהשביעוהו היו בוכים - המשביעים והכהן הגדול

סדר העבודה האמיתי: נכנסים עם הקטורת והגחלים לקודש הקודשים ורק בקודש הקודשים שמים את הקטורת על הגחלים,
סדר העבודה הצדוקי: שמים את הקטורת על הגחלים בחוץ - ונכנסים לקודש הקודשים כשהקטורת כבר מוקטרת במחתה.

למה בכה הכהן גדול: כי חשדו בו לחינם
למה בכו הזקנים: כיון שהחושד בכשרים לוקה בגופו.

הלכות ת"ת וקריאת שמע

1. בפרשה הראשונה ('ואהבת') יש להתרכז בקבלת עול מלכות שמים ואין לרמוז או לסמן שום דבר, בפרשה השניה ('והיה אם שמוע') מותר לסמן דברים חשובים (כמו טעות בנוסח המשנה).

2. קריאת שמע - יש לקרוא בקול, תפילה - יש לומר בלחש,

3. יש להתייחס ללימוד התורה כדבר מרכזי וקבוע ולא כבדרך אגב,

4. אין לשוחח בדברים בטלים אלא רק בדברי תורה (עיי' ביאור מושגים)